

Драган Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Дометии* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имјераиив новума: Први свејски раи у срјској и анилоамеричкој међураиној ѓрози* (2021), приредио књигу *Проза о ѓрози: фрајментии о крајкој ѓричи Давида Албахарија* (2017), антологију *Сиђушне ѓриче: срјска микро-ѓрича* (2021) и панораму *Последња Аиђари ѓенерација: ѓанорама новосадских ѓрозаисѓиа ѓенерације осамдесеѓих* (2021). Живи у Новом Саду.

Владан Бајчета (1985, Босанска Крупа), дипломирао је на Групи за српску и светску књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду, где је завршио мастер и докторске академске студије. Виши је научни сарадник Института за књижевност и уметност у Београду на Одељењу за историју српске књижевне критике и метакритике. Књиге: *Борислав Михајловић Михиз: крииичар и ѓисац* (2021) и *Non omnis moriar: о ѓоезији и смрѓии у ојусу Владана Деснице* (2022). Живи у Београду.

Марија Бергам Пеликани (1981, Бар), докторирала је Теорију и праксу превођења на Универзитету у Барију, при Одсеку за англогерманске и источноевропске студије, на Факултету страних језика и књижевности. Написала је дисертацију под називом *Ииђалијански ѓревод Омероса Дерекa Волкоиђа: Анализа ѓревода као ѓрисѓиу књижевном ѓексѓиу*. Поред превода Дерекa Волкота, Лорне Гудисон и Чарлса Симиђа, објавила је критичке есеје на италијанском и енглеском језику о Волкоту. Живи у Цириху.

Џон Бестон (*John Beston*; 1930, Гундагаи, Аустралија – 2018, Кофс Харбор, Аустралија), студирао је на Сиднејском универзитету и на Харварду, пре него што се посветио постдокторским студијама о Патрику Вајту на Универзитету Квинсленда 1970. године. Највећи део живота провео је у САД, где је и његова супруга имала академску каријеру. Поред дела о стваралаштву Патрика Вајта, редовно је приказивао аустралијску књижевност у америчким часописима, а интересовао се и за књижевност на другим језицима, посебно француску.

Ален Брлек (1988, Загреб), аутор је збирки песама *Меиђакморфозе* (2015), објављене на темељу освојене Награде „На врх језика” 2014. године, *Праиишина* (2017), *Сані* (2019) и *Халал зумра* (2023). Члан је Хрватског друштва писаца, европске платформе за песništво *Версојолис* и део музичко-поетског пројекта *Зарон*.

Алекса Васиљевић (1996, Крагујевац), дипломирао је на Катедри за англистику на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Преводи са енглеског језика.

Ерне Веребеш (1962, Сента), песник, драмски писац, драматург, композитор. Дипломирао је на Музичкој академији у Сарајеву. Завршио је постдипломске студије на Одсеку за композицију Музичке академије „Ференц Лист” у Будимпешти. Ради као наставник на конзерваторијуму, уредник за класичну музику на радију те као плодан аутор позоришне музике. Драматург је Националног позоришта у Будимпешти, најстаријој театарској кући мађарске престонице. Аутор је више песничких и прозних књига и драмских текстова – *Griff* (1998), *De hol van itt villos?* (2002), *Magzatlézés* (2005), *Árnyak a tetőtérben* (2007), *Előbb még örök* (2009), *Füty-*

raktár (2013), *External* (2015), од којих је неке имала прилику да чита у преводу односно види и наша публика у Новосадском позоришту (*Újvidéki színház*), суботичком Народном позоришту и позоришту „Деже Костолањи”.

Реља Дражић (1954, Богојево), (десертирани) филозоф. Преводац и издавач, уредник едиције „Нојзац”. Преводи с немачког језика, махом књижевност насталу у Аустрији. Живи у Новом Саду.

Александра Жежељ Коцић (1977, Београд), завршила основне, мастер и докторске студије на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Члан је Хемингвејевог друштва (САД), Фиццералдовог друштва (САД) и Удружења за англоамеричке студије Србије. Научни сарадник у области језик и књижевност – Институт за књижевност и уметност у Београду. Запослена као професор енглеског језика и књижевности у Филолошкој гимназији у Београду. Књиге: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style* (2016), *Хемингвеј и рог: њисац у мрежи теорије* (2018), *Песник и један чиншалац: ојледи о њоезији и ѡрози Драјана Лакићевића* (2020), *Збирка лејшчирова: ојледи о ањлоамеричкој књижевности* (2021), *Ваљаревић у дијалоју* (2022). Живи у Београду.

Аднан Жетица (1980, Мостар, БиХ), добитник је Награде „Ристо Ратковић” за младе пјеснике, Награде „Аладин Лукач”, награде универзитетских професора на фестивалу Кастело ди Дуино у Трсту, награђен је и на конкурс Фондације за издаваштво БиХ. Објавио збирке поезије: *Људи њословице* (2009), *Човјек који је знао Филипa Лајиновића* (2013), *Скица за бајку* (2016), *Аушентична њовијесч кућној броја 198* (2017), *Велесје – њушчойис у сшчховима* (2019) и *Све оно шчшо у џейове није мојло сшшши* (2021).

Милица Живковић, редовни професор за научну област Англоамеричка књижевност и култура на Филозофском факултету Уни-

верзитета у Нишу. Поред предмета које предаје на основном, мастер и докторским студијама на Департману за англистику, дугогодишњи је предавач и на предмету Аустралијске студије. Аутор је неколико монографија и већег броја радова објављених у домаћим и страним публикацијама.

Наташа Кампмарк (1974, Фоча), магистрирала је и докторирала на Одсеку за англистику на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила је студију о савременој аустралијској прози под насловом *Три лица аустралијске ѡрозе* (2004) и заједно са Мајклом Вајлдингом приредила антологију савремене аустралијске прозе *Приче из безвремене земље* (2012). Живи у Мелбурну.

Ђорђе Кубурић (1958, Бачко Петрово Село), дипломирао је на новосадском Филозофском факултету (одсек за југословенске књижевности и светску књижевност). Објавио десет књига поезије (укључујући и *Не ошћављам лешо / s nyarat nem hagyom le* – двојезично издање у извору и преводу Илеша Фехера, 2023). Бавио се рок, филмском, позоришном и књижевном критиком. Песме су му заступљене у више антологија и панорама, и преведене на више језика. Добитник је књижевне награде „Ленкин пестен” (2011). Почев од 2010. године континуирано организује и води јединствене књижевне вечери у Крупари (Бачко Душаново), где је дочекао око 120 писаца. У истом простору (са Дејаном Симоновићем) уређује Међународну књижевну колонију СКД – Крупара (од 2019). Живи у Суботици.

Мајкл Лапоинт (*Michael LaPointe*; 1987), канадски писац и књижевни критичар. Објавио је роман *The Creep* (2021). Писао је за *The New Yorker*, *The Atlantic*, *The New York Times* и *Times Literary Supplement*, као и колумну „Бацање коцке” за *The Paris Review*. Живи у Ванкуверу.

Рајко Лукач (1952, Међеђа код Босанске Дубице), после прве године на Филозофском

факултету у Задру, студије наставио на Филолошком факултету у Београду, где је дипломирао на Групи за српскохрватски језик и југословенске књижевности. Објављена дела: књиге поезије – *Плавуша и њушник* (1977), *Сирално сјећенишће* (1982), *Књига њаљеница* (1986), *Одливци и силуете* (1987), *Који куну дане и ноћи* (1990), *Ухолаже* (1994), *Јајица за ћивош* (1994), *Реликвијар* (1994), *Бишћање преглагош* (1995), *Јона из фиоке* (1997), *Плес двојника* (2004), *Трџеза* (2008), *Зайиси из подземног пролаза* (2010), *Хор ара* (2015), *Пајаци на њајаци* (2016), *У шраињу за изубљеним чашаоцима* (2016), *Заједнички еишћашф* (2017), *Крашќа гућа* (2017) и *Вечера за кечере* (2022); књиге за децу – *Мачја пређа* (2008), *Хвалисавко у којачкама од сегам миља* (2009), *Пшћичје и грује њесме* (2018), *Крашќа гућа* (2017), *Скиценбух и сегам кроќија*. *Дјешћиншћиво Олиној гједа* (2018), *Махараца из Инђије* (2018), *Чаробњак из воза* (2018), *Вишез ждера од фрижидера* (2021) и *Миш на усијаном лименом крову : и шћошћа грујој из околине зоо врћа и дивљине* (2022); романи – *Чийкарска школа* (1988), *Љешне санће* (1995), *Божији уодници* (1998), *Архивске гробнице* (2002), *Хроничар* (2005), *Ухваиши вјешар* (2012), *Звоно над међама* (2015), *Сшрашћије у најсшрашћијем* (2016) и *Дивишћ и рукојиси* (2017); есеји – *Дивишћ и рукојиси – трађа за лијеј српски роман* (2017); књиге прозе – *Мојин краљ* (1996), *Шешалишће хромих* (2001), *Самршћни заирљај* (2006), *Најјори надимак на свијету* (2011), *Писац на усијаном лименом крову библиотеке* (2017), *Посмршћна свадба* (2018), *Можеш и да не њоверујеш* (2018) и *Најјори дан за умирање* (2022); драме – *Аншћијоди : драма, радио драма, сценарио* (2023).

Ивана Максић (1984, Крагујевац), пише поезију, цртице, есеје и преводи с енглеског језика. Објавила књиге поезије *О шело швори ме* (2011), *Изван комуникације* (2013), *La tua paura di essere schiava* (на италијанском, 2014) и књижицу *Јаз сем швој шројаангни филм* (2018). Поезија јој је заступљена у више антологија и зборника. Уредница је зборника поезије социјалне тематике *До зуба у*

времену (2014) и регионалног зборника социјалне и ангажоване поезије *РЕЗ* (2016), те новина *МАМАЦ* (од 2015). *Кћери, зар не видиш да јорим* је ауторкина четврта књига поезије (Награда Београдског фестивала поезије и књиге *Трћни се! Поезија!* 2020).

Милица Маркић (1966, Београд), дипломирала је на Катедри за полонистику Филолошког факултета у Београду 1991. године. Радилa је у издавачким кућама „Нолит” и „Клио”. Члан је Удружења књижевних преводилаца од 2004, а у статусу слободног уметника од 2009. године. Преводи пољску прозу, поезију и есејистику. Најзначајнији преводи: *У њушћињи и њрашуми* Хенрика Сјенкјевича, *Љубав и одговорност* Карола Војтили, *Бећуни* Олге Токарчук, *Гулаш од шурул њишћице* Кшиштофа Варге, *На њушу за Бабагај* Анцеја Стасјука, *Трансашћланшћик* Витолда Гомбровича и др. Живи у Београду.

Виолета Р. Митровић (1989, Нови Сад), докторанткиња на Филозофском факултету у Новом Саду. Проучава српску књижевност XX века, посебно стваралаштво Ивана В. Лалића и Борислава Пекића. Пише научне радове, есеје, приказе и књижевну критику. Објављује у периодици. Преводи с енглеског. Аутор је књиге есеја и критика *Херменеушћичка ѡрсишћанишћа* (2018).

Оливера (Вуксановић) Недељковић (1973, Чачак), након завршене Гимназије у родном граду, дипломирала је на Групи за српскохрватски језик и југословенске књижевности на Филозофском факултету у Нишу. Запослена је као библиотекар у Градској библиотеци „Владислав Петковић Дис” у Чачку. Објавила је збирке поезије *Водени цвешћ* (1996), *Прибор за чишћање* (2002), *Сувласници белине* (2006) и збирку поезије у прози *Посћељица* (2015). Пише и за децу.

Бојан Савић Остојић (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности

завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности XX века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа *Аџон*. Аутор књига поезије: *Сиварање истине* (2003), *Тројуће* (2010), *Стереорама* (2013), *Јерейички дајив* (2014), *Прскалица* (2019), као и прозних књига *Алејшориј* (2013), *Подли њодли њсалми* (2016), *Пункш* (2017), *Нема оазе : луфшроман* (2018), *Нишша није ничије* (2020) и *Варварин у Евроји – швајцарска свеска* (2022). Живи у Београду.

Тијана Парезановић (1983, Београд), дипломирала је енглески језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду, где је и докторирала 2015. године, одбранивши тезу из области аустралијске књижевности. Од 2009. године ради на Факултету за стране језике при Алфа БК Универзитету у Београду, где је 2020. стекла звање ванредног професора. Активно се бави превођењем од завршетка основних студија 2007. године. Ауторка је монографије *Terra Australis: Мишћојоешика љриџадања* (2019.) и уџбеника *Основи љревођења за анилисће* (2023), као и неколико десетина научних радова из области англофоних књижевности и култура, студија превођења и методике наставе енглеског језика. Извршна је уредница часописа за књижевност, културу и књижевно превођење [*sic*], који издаје Свеучилиште у Задру, и чланица уредништва часописа за језик, књижевност и културу *Речи* (Алфа БК Универзитет).

Бисерка Рајчић (1940, Јелашница код Ниша), завршила је студије славистике у Београду. Од 1962. бави се превођењем словенских књижевности, теорије књижевности, театрологије, филмологије, естетике, филозофије, историографије, историје уметности, политикологије, теологије и др. Објавила је око 70 књига превода (поезија, проза, драме, филозофија, есејистика, политикологија и сл.)

и књиге: *Писма из Праја* (1999), *Пољска цивилизација* (2003), *Мој Краков – из културне археологије прага* (2006), *Imago Poloniae* (2014), *Писма из Пољске* (2018), *Факшомоншаже* (2020) и *Шојен, Жорж Санг и њена деца* (радио-драма с CD-ом), као и низ текстова у часописима некадашње Југославије и Србије. Добитник је бројних домаћих и страних награда за преводилаштво, између осталих и најпрестижније пољске награде „Трансатлантук” за 2009. годину. Живи у Београду.

Драгиња Рамадански (1953, Сента), архивист, професор руске књижевности у пензији, преводилац са руског и мађарског језика. Објављује радове у домаћим, руским и мађарским књижевним часописима. Објавила књиге: *У љошрази за фиџурама* (проза у шест руку, 2012), *Пародијски љлан романа Досћојевској* (докторска дисертација 1991; 2013) *Снешко у шројима* (транслатолошки есеји, 2013), *Или не* (аутобиографски есеји, 2018) и *Књижевне коњушнице* (есеји, 2022). Ауторка је антологије руске женске поезије *Узводно од суза* (2009). Превела је педесет књига лепе књижевности. Добитница је више награда: Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (2002), Награда 9. Међународног салона књига „Лаза Костић” за превод (2003), Награда Удружења књижевника преводилаца Србије „Милош Н. Ђурић” за превод године (есејистика, 2004), Награда за превод с мађарског *Baszalikom műfordítói Díj a Szentteleky Napok tanácsa* (2005), Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (други пут, 2013), награда на конкурсy „Стеван Сремац – бал у Елемиру” (2020). Живи у Сенти.

Маја Рогач Станчевић (1973, Нови Сад), докторирала на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише студије, есеје и књижевну критику. Објавила је студије *Фиџуралност и фиџурашћивност* (2008) и *Исћорија, љсеуголоија, фама* (2010). Објављује критичке текстове у периодици. Живи у Новом Саду.

Миљан Ристић (1974, Неготин), објавио је десет књига: *Увершира* (2001), *ДемоКрайија* (2004), *eXtra nemirci* (2009), *Нишојен* (2013), *Визије* (2015), *100 песама – Музика моје душе* (2019), *Будализми* (2020) *eXperiment и kome je sve moguće* (2021), *Смртоносне и ојасне књије* (2022). Пише прозу, поезију, афоризме, рецензије музичких албума, књига, филмова, ликовног стваралаштва... У току 2016. и 2017. године био је главни уредник *Букшине* – часописа за књижевност, уметност и културу. Члан је Српског књижевног друштва. Живи и ствара у Неготину.

Маја Стојанац (1994, Нови Сад), пише и објављује поезију. Основне и мастер академске студије завршила је на Филозофском факултету у Новом Саду, на Одсеку за српску књижевност и језик. У оквиру 35. Фестивала младих песника *Дани поезије* у Зајечару, као победница, објавила је прву збирку песама под насловом *Писма Синији* (2021). За рад у новинарству награђена је Специјалном наградом Института за јавно здравље Војводине и новосадске Градске управе за здравство, за радијски прилог о очувању женског репродуктивног здравља. Живи у Новом Саду.

Томаш Тичињски (*Tomasz Tyczyński*; 1960), пољски писац. Дипломирао је полонистику на Варшавском универзитету. Радио је у Институту за славистику Пољске академије наука. Текстова о књижевности објављивао у књижевној и научној периодици, као и у *Газети виборчој* и на Првом програму пољског радија. Коаутор монографије *Руска књижевност XX века*. У свом научно-истраживачком раду бавио се пољским романтизмом, руским књижевним теоријама и манифестима, као и стратегијама „граничних искустава”. До 2007. радио као новинар и критичар на радију, телевизији, и у штампи. Од 2007. управник и кустос Музеја Витолда Гомбровича у Всоли. Установио је књижевну награду „Витолд Гомбрович” која од 2016. открива врсне таленте за уметничку прозу и пропушта их на велику пољску књи-

жевну сцену. Књижевност му је била суђена, па је и сам почео да пише. Књига *Неушмелено осећање среће* је његов запажен књижевни деби. То је збирка прича која представља потрагу за лепотом света и у мраку, која негује и брани детаљ, штити од заборава и најситнији фрагмент прошлости, и брижно бележи свет у његовој привремености. Критика ју је изузетно добро прихватила као убедљиву потврду литерарног талента, као лапидарну, топлу, брижљиво укомпоновану прозу, упоређујући је с песничком хроником пролазности којој статистици цикличност природе и којом провејава дух Књиге проповедника.

Вернер Херцог (*Werner Herzog*; 1942, Минхен, Немачка), немачки је филмски режисер и сценариста. Сматра се фигуром новог немачког биоскопа. Први је филм снимео 1961. с деветнаест година. Од тада је био продуцент, сценариста и режисер више од шездесет играних и документарних филмова, укључујући *Аиуре, њев божји, Свако за себе и Бој прошив свих – Тајна Касиара Хаусера, Носфераџу, вампир ноћи, Фицкаралдо, Мој најдражи нејријашељ – Клаус Кински, Grizzly Man, Сусрећи на крају свећа и Пећина забрављених снова*. Његов филмски рад награђен је свим великим међународним наградама. Режирао је многе опере и објавио десетак прозних књига. Живи у Минхену и Лос Анђелесу.

Томас Цалапатис (*Θωμάς Τσαλαπάτης*; 1984, Атина, Грчка), грчки песник, драмски писац, есејиста, критичар, преводилац и колумниста. Студирао је на Одсеку за позоришне студије на Филозофском факултету у Атини. Његова прва збирка *Свануће је њокољ, њокодине Крак* (*Το ξημέρωμα είναι σφαγή Κύριε Κρακ*, 2011), добила је Националну награду за најбољег младог аутора (2012) и преведена је на италијански језик. Његова друга збирка *Алба* (*Άλβα*) објављена је 2015. године и преведена је на француски. Године 2016. написао је *Бис* (*Πνιγμός/Ανκόρ*), представу која је постављена у позоришту „Атис” у Атини,

у режији Теодороса Терзопулоса. Године 2018. објављена је његова трећа збирка поезије *Географије Фрица и Ланџа* (*Γεωγραφίες των Φριτς και των Λανγκ*). Године 2018. освојио је прву награду за поезију „Premio Inedito-Colline di Torino” за песничку збирку *Перисташика* (*Περιστάσικα*). Исте године његова драма *Моника Виџи се више не сећа* (*Η Μόνικα Βίτι δεν θυμάται πια*) постављена је у Кући поезије (*Maison de la Poésie*) у Паризу као сценско читање. Представа је постављена у Атини 2019. и објављена је исте године. Његова последња збирка *Лејоша нашеј оружја* (*Η Ομορφιά των όπλων μας*) објављена је 2021. године. Учествовао је на многим фестивалима и књижевним манифестацијама у Грчкој и Европи. Од 2008. године пише чланке за новине, часописе и веб магацине. Тренутно је колумниста суботњег издања *Ефхмерџа* (*των Συντακτων*) и недељног издања *Епохл*. Живи у Атини.

Игор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је основне и магистарске студије енглеског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, а докторирао на Филолошком факултету у Београду. Објавио је преводе прозе Џона Барта, Ени Пру, Криса Абанија, Рејфа Ларсена, Џојс Керол Оутс, Дејвида Фостера Воласа и др. Добитник је Награде за превод године Друштва књижевника Војводине (2012). Живи у Новом Саду.

Дарко Цвијетић (1968, Приједор), босанско-херцеговачки и српски песник, писац, режисер и драматург. Пише поезију, есеје, кратке приче, режисер је и драматург приједорског Позоришта. Песме су му превођене на неколико светских језика: француски, енглески, немачки, словеначки, хебрејски, албански, мађарски, пољски, македонски и јидиш. Уређује књижевнички блог под називом *Нуропнетата*. Члан је два друштва: П.Е.Н. Центра Босне и Херцеговине и Друштва писаца БиХ. Књиге једнако објављује у Загребу, Љубљани, Београду, Сарајеву, Бањој Луци, Зеници... те себе сматра пост-

југословенским писцем. Објављена дела: *Ноћни Горбачов* (1990), *Хименица* (1996), *Манифестџ Млаге Босне* (2000), *Passport for Sforland* (2004), *Масовне разједнице из Босне* (2012), *Конојци с ошиском враџа* (2013), *Мали ексхуматорски есеји* (2015), *Емоџикони у Виберу* (2016), *Параолимпијске химне* (2017), *Јежене кожице* (2017), *Шинглеров лифџ* (2018), *Шџо на џогу сџаваш* (2020), *Ноћна сџража* (2021). За роман *Шинглеров лифџ* добио „Кочићево перо” Задужбине Петар Кочић и Награду „Фриц” за најбољи роман 2019. Живи у Приједору.

Гејл Џоунс (*Gail Jones*; 1955, Харви, Аустралија), једна је од најцењенијих аустралијских књижевница средње генерације. Након завршетка студија запослила се на Универзитету западне Аустралије, где предаје књижевност, филм и културалне студије. Ауторка је осам романа: *Тамно ојлегало* (*Black Mirror*, 2002), *Шезгесеџ свеџала* (*Sixty Lights*, 2004), *Снови џовора* (*Dreams of Speaking*, 2006), *Нажалосџ* (*Sorry*, 2007), *Пет звона* (*Five Bells*, 2011), *Вогич џо Берлину* (*A Guide to Berlin*, 2015), *Смрџ Ное Гласа* (*The Death of Noah Glass*, 2018) и *Наше сенке* (*Our Shadows*, 2020), те две збирке прича, *Кућа дисања* (*The House of Breathing*, 1992) и *Живоџи феџиџа* (*Fetish Lives*, 1997). За збирку прича *Кућа дисања* добила је неколико важних аустралијских књижевних награда, док су јој романи номиновани за Букерову награду и Награду Оринџ.

Милица Шпадијер (1989, Београд), завршила је Филолошку гимназију, основне и мастер студије на Катедри за класичне науке на Филозофском факултету у Београду. Добитница је Награде „Млади Дис” за 2019. годину. Објавила збирке поезије *Шар-џланџна* (2019) и *Ново џробље* (2022). Са грчког језика превела је роман *Касанџра* и вук Маргарите Карапану, као и збирку песама *Афродџиџа у џлавом* Петроса Стефанаеса. Члан је Удружења новинара Србије. Живи у Београду.